

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 66/2017-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. februára 2017 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészarosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Ivanom Jurčišinom, Mlynská 26, Košice, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17 Co 314/2015 zo 16. júna 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. septembra 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Ivanom Jurčišinom, Mlynská 26, Košice, ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu

v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 17 Co 314/2015 zo 16. júna 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ bol účastníkom konania vedeného Okresným súdom Prešov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 29 C 156/2008 v procesnom postavení žalobcu, ktorý sa proti žalovanej (obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ]) domáhal

- výmeny vadného motorového vozidla za bezvadné, alternatívne
- zaplata sumy 18 123,88 € s 9 % úrokom z uvedenej sumy od 28. marca 2008 do zaplata oproti vráteniu vadného motorového vozidla.

Sťažovateľ žalobu odôvodnil tým, že žalovaná ako predajca motorového vozidla neodstránila reklamované nedostatky na tomto motorovom vozidle v zákonnej 30-dňovej lehote, čím sa tieto stali subjektívne neodstrániteľné a sťažovateľovi vzniklo právo na výmenu motorového vozidla v súlade s § 623 Občianskeho zákonníka.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 29 C 156/2008 z 25. júna 2010 (ďalej len „rozsudok z 25. júna 2010“) žalobe sťažovateľa čiastočne vyhovel a zaviazal žalovanú na výmenu vadného motorového vozidla za bezvadné, alternatívne zaplatiť sťažovateľovi sumu 18 123,88 € oproti vráteniu vadného motorového vozidla. V časti týkajúcej sa povinnosti zaplatiť úrok zo sumy 18 123,88 € okresný súd žalobu zamietol. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 1 Co 121/2010 z 13. decembra 2010 (ďalej len „rozsudok z 13. decembra 2010“) rozsudok okresného súdu z 25. júna 2010 v napadnutej časti potvrdil.

V dôsledku podnetu žalovanej podal generálny prokurátor Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky 20. septembra 2011 mimoriadne dovolanie smerujúce proti výroku rozsudku okresného súdu z 25. júna 2010, ktorým žalobe čiastočne vyhovel, a proti rozsudku krajského súdu z 13. decembra 2010. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 6 M Cdo 16/2011 z 27. marca 2013 rozsudok krajského súdu z 13. decembra 2010 a rozsudok okresného súdu z 25. júna 2010 vo výroku, ktorým bolo žalobe sťažovateľa čiastočne vyhovené, zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Po vrátení vecí na ďalšie konanie okresný súd rozsudkom sp. zn. 17 C 134/2013 z 3. júna 2015 (ďalej len „rozsudok z 3. júna 2015“) rozhodol tak, že žalobu zamietol.

Sťažovateľ zdôrazňuje, že *„Konajúci súd zamietol žalobu žalobcu pre nedôvodnosť, keďže žalobca v postavení kupujúceho po márnom uplynutí 30-dňovej lehoty na vybavenie reklamácie nerealizoval bezodkladne zmenu voľby a uplatnenie si práva v súlade s ust. § 623 OZ, ale motorové vozidlo po oprave riadne prevzal a nároky titulom odstúpenia od zmluvy si uplatnil až podaním zo dňa 27. 03. 2008 napriek tomu, že posledný reklamačný proces bol ukončený dňa 10. 08. 2007 a preto žalobcovi neprislúchajú práva zo zodpovednosti za vady v zmysle ust. § 623 OZ na základe nevyvrátiteľnej právnej domnienky v ustanovení § 19 ods. 4 zákona na ochranu spotrebiteľa účinného do 01. 07. 2007. K uvedenému rozhodnutiu dospel súd prvého stupňa riadiac sa závermi vyplývajúcimi z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR zo dňa 27. 03. 2013, sp. zn. 6 M Cdo 16/2011, ktorými je súd prvého stupňa viazaný.“*

O odvolaní sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu z 3. júna 2015 rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok prvostupňového súdu potvrdil. Sťažovateľ považuje napadnutý rozsudok krajského súdu za *„nesprávny, nepreskúmateľný čo do dôvodov a arbitrárny a tým priamo porušujúci moje základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie... Odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí vôbec nezaoberal mojim argumentom o tom, že sa súd prvého stupňa mal zaoberať aplikáciou ustanovenia § 623 ods. 1 OZ na zistený skutkový stav. Súd prvého stupňa riadiac sa rozhodnutím najvyššieho súdu mal vyhodnotiť, či vada oznámená listom zo dňa 27. 03. 2008 je vadou odstrániteľnou alebo neodstrániteľnou a či ide o vadu, ktorá bráni riadnemu užívaniu veci. Následne sa mal súd zaoberať posúdením právneho úkonu žalobcu zo dňa 27. 03. 2008. Až po vyhodnotení uvedených skutkových otázok bolo možné ustáliť, či má žalobca nárok uplatnený žalobou v zmysle § 623 ods. 1 OZ. Odvolací súd však rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil bez toho, aby sa uvedenými otázkami zaoberal a bez odôvodnenia v tomto smere a z toho dôvodu je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné.“*

Sťažovateľ ďalej namieta, že okresný súd vyvodil z vykonaného dokazovania nesprávne skutkové a právne závery, ak žalobu ako nedôvodnú zamietol, pričom sa vôbec nezaoberal „posúdením povahy reklamovaných vád ako ani úkonom žalobcu – listom zo dňa 27. 03. 2008 a žalobu zamietol len na základe nemožnosti aplikácie ust. § 19 ods. 4 zákona o ochrane spotrebiteľa. Odvolací súd napriek argumentom žalobcu uvedeným v odvolaní, týkajúcich sa nesprávneho postupu súdu prvej inštancie, sa týmito vadami nezaoberal a nijakým spôsobom sa nevysporiadal s podstatným argumentom žalobcu, ktorý poukazoval na list zo dňa 27. 03. 2008, ktorým opätovne reklamoval vadu motorového vozidla a zároveň si uplatnil právo zo zodpovednosti za vady. Keďže sa odvolací súd uvedeným podstatným argumentom nezaoberal, v tejto súvislosti neuviedol žiadne dôvody, je v tejto časti rozsudok odvolacieho súdu nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov.“.

Podľa sťažovateľa krajský súd napadnutým rozsudkom porušil ním označené práva garantované ústavou a dohovorom tým, že sa nevysporiadal s jeho námietkami zásadného významu, a to predovšetkým námietkou neaplikácie § 623 ods. 1 Občianskeho zákonníka na zistený skutkový stav, námietkou nevyhodnotenia povahy vady oznámenej listom z 27. marca 2008 a ani námietkou o povinnosti posúdenia právneho úkonu sťažovateľa z 27. marca 2008.

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľa... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 12 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17 Co/314/2015-146 zo dňa 16. 06. 2016 porušené boli.

2. Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17 Co/314/2015-146 zo dňa 16. 06. 2016 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 829,24 Eur...“

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v súvislosti so skúmaním podmienok konania o sťažnosti sťažovateľa v rámci jej predbežného prerokovania zistil, že sťažovateľ podal najvyššiemu súdu 20. septembra 2016 dovolanie smerujúce proti napadnutému rozsudku krajského súdu. Následne ústavný súd zistil, že okresný súd spis vzťahujúci sa na konanie vedené pod sp. zn. 17 C 134/2013 na rozhodnutie o podanom dovolaní predložil najvyššiemu súdu 18. januára 2017, pričom najvyšší súd do dňa rozhodnutia ústavného súdu o podanom dovolaní nerozhodol.

Pri posudzovaní sťažnosti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Zmysel

a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy vecí nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ku ktorého uplatneniu dôjde až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04).

Ústavný súd odkazuje aj na svoju doterajšiu judikatúru (m. m. IV. ÚS 177/05), podľa ktorej vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, nemožno rozumieť už samotné podanie posledného z nich oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom. V okolnostiach prípadu sťažovateľ podaním dovolania, ako aj podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvoril stav, keď by o jeho veci mali súbežne rozhodovať dva orgány súdneho typu (najvyšší súd ako dovolací súd a ústavný súd), čo nie je v podmienkach právneho štátu rešpektujúceho princíp právnej istoty prijateľné. Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnenie právomoci dovolacieho súdu vo veci sťažovateľa predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, možno považovať podanie sťažnosti ústavnému súdu ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu ako predčasné (m. m. IV. ÚS 142/2010, IV. ÚS 467/2013).

Ústavný súd pripomína, že aj pod vplyvom judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vo svojej rozhodovacej činnosti zastáva názor (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09), podľa ktorého v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je takáto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní. Zároveň ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre uvádza (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 453/2010), že lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní sa považuje v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú. Nie je

preto dôvodné, aby sťažovateľ v prípade podania dovolania podal zároveň aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože aj za predpokladu, že by dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, nemožno sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu proti rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu dovolacieho súdu, odmietnuť pre jej oneskorenosť (porovnaj k tomu aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 8. 11. 2007 vo veci Soffer proti Českej republike, sťažnosť č. 31419/04, alebo rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54).

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa uplatnením zásady *ratio temporis* odmietol ako neprípustnú podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. februára 2017